

ЛИТЕРАТУРНЫЙ
ВЫПУСК ГАЗЕТЫ
„ЗА КОММУНИ-
СТИЧЕСКИЙ
ТРУД“

СТИХИ АНАТОЛИЯ КРИВИЦКОГО

Анатолий Кривицкий родился в 1937 году в городском поселке Круглое Могилевской области. Окончил историко-географический факультет Могилевского пединститута. В настоящее время работает воспитателем в Солигорском городском профессионально-техническом училище № 72.

Анатолий Кривицкий — активный член нашего литобъединения. Его стихи и басни печатались не только в газете «За коммунистический труд», но и в республиканских периодических изданиях. Пишет он на белорусском языке.

Беларуская мова

Сваю мову шанавалі крывічы:
Словы праз стагоддзі

прасявалі.

Усё яна магла: караць,

лячыць —

Нашы продкі моц яе пазналі.

Калі ворагі вытоптвалі

раллю

І аратых тузалі за грудзі,

Чуўся кліч на цэлую зямлю:

— Біце ворагаў праклятых,
людзі!

І звінелі тапары і косы —

У зямлю лажыліся

крыўдзіцелі.

І віталі крывічанкі босыя

Звонкай песняю сваіх

збавіцеляў.

І ляцела песня над лясамі,

Раны закрываючы балючыя.

І былі тым ранам дактарамі

Словы песні цёплыя, гаючыя.

Мо таму з часоў тых самых

даўніх

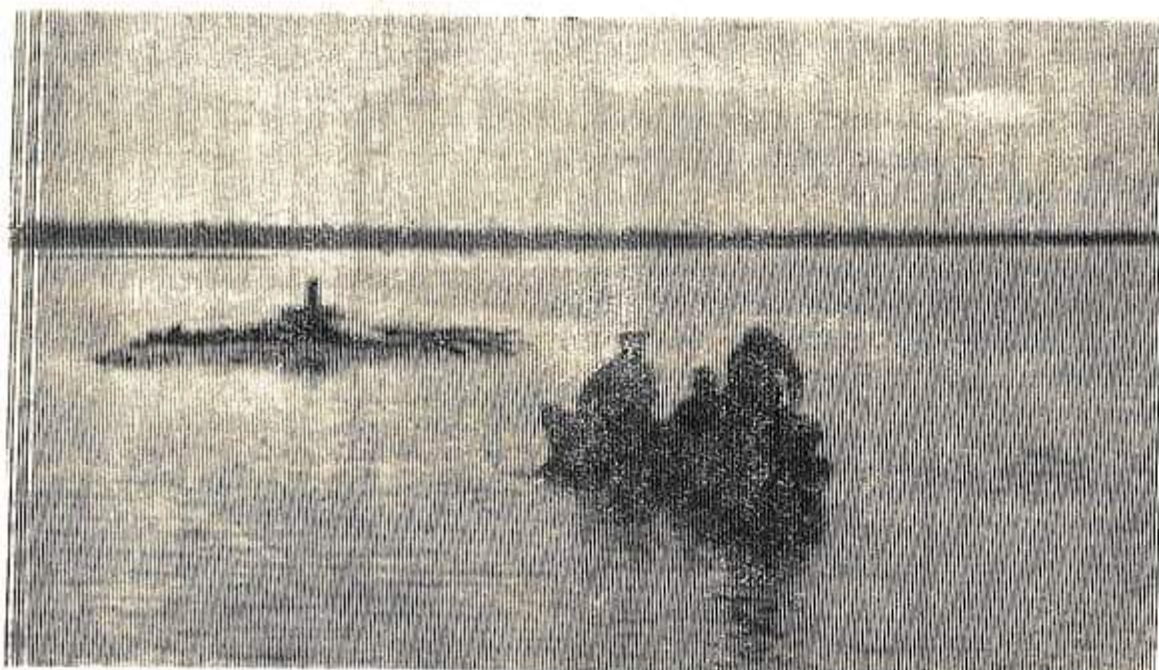
У нашай беларускай мове

чуецца

Музыкі чаруючая плаўнасць,

Мужнасць крывічанская

хваляецца.

На Солигорском море.

Фотоэтиюд Б. Стефановича.

□□□

Стаеннікі мае б'юць капытамі
ў пуні,
Гудзе ад груку іхняга зямля.
Здаецца мне: забомкалі ўжо
струны,
Вось-вось прарвецца музыка
здаля.

Не дачакаюся я надыходу
дня, —
Нібы хто кліча! — выйду ціха
ў двор,
А потым выведу грывастага
каня
І сігану маланкаю ў прастор.
Уволю ветру я глытну глыбока,
І зоркі пазбіваю на расе.
І музыку, што так была
далёка,
Мне далячынь да сэрца
данясе.

Няўнынасць

Зоры вуголлямі зыркiмі
Ў небе гараць да відна,
Дзінькае вецер асінкамі:
«Чакайце, прыгрэе вясна!».

Лясы—пад пушыстым полагам,
Не дабярэцца мароз...
Калісь варажылі астралагі
Па зорках —
Пра чалавечы лёс.

Шапталі зімою і летам,
Маліліся, падалі ніц,
Калі яркабелым следам
Зоркі ляцелі ўніз.

Прарочылі: «Будзе ліха,
Ці неўраджай, недарод»...
Нібыта таёмную кнігу
Шаптаў іх махлярскі рот...

І падалі зоры зімою
Ў чыстую бель снягоў,
І падалі летняй парою
Ў росныя травы лугоў.

Зямля ж пралятала арбітай
Пад жаўранкаў дружны спеў,
Дзе пахла потам і жытам,
Дзе месяц сярпом вісеў.

□□□

Не падразайце крылы галубам,
Лепш злыдню рукі путамі
звяжыце.
Хто б'е паклоны злыдням-
каршунам?
На гора птушак лепей
паглядзіце,
Ў якіх каршун адняў прастор
палёў,
Якім ужо не сніцца ранак сіні.
...Хай рэжуць неба крылы
галубоў,
Няхай спяваюць шчасцем
далячыні!